

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2006-2007

22 maart 2007

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN MEDIA

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de resultaten van een recent onderzoek naar internetgebruik bij Europese jongeren	1
Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de plannen van de Vlaamse Volleybalbond om met een eigen jeugdploeg te starten	4
Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de promotie van Vlaanderen als regio door Vlaamse topatleten	7

Waarnemend voorzitter: de heer Werner Marginet, ondervoorzitter

Vraag om uitleg van mevrouw Trees Merckx-Van Goey tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de resultaten van een recent onderzoek naar internetgebruik bij Europese jongeren

De voorzitter: Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag dateert van februari, maar het onderwerp blijft actueel, onder meer door de reportages in Panorama en Koppen. De vraag is bedoeld als opvolging van een constante interesse over dit thema en de rol die de overheid daarin speelt.

Het uitgangspunt van deze problematiek is dat het internetgebruik door kinderen en jongeren zo goed als veralgemeend is, of dat we daar op zijn minst naar streven. Internet is voor jongeren geen virtuele wereld meer. Het maakt deel uit van hun leven. Jongeren zijn op dat vlak de 'natives': ze zijn ermee opgegroeid, het behoort tot hun leefwereld. Mijn generatie is op dat vlak eerder analfabeet. Het internet behoort dus tot de leefwereld van de jongeren, maar we moeten de risico's ervan wel ernstig nemen.

Het internet is in volle evolutie. Zelfs met de gsm, die tegenwoordig een multimediat toestel geworden is, kun je al het internet raadplegen. Ondanks de kostprijs bezorgen deze technologieën de jongeren allerlei nieuwe kanalen om informatie, boodschappen en emoties uit te wisselen. Hoe beter jongeren daarmee vertrouwd zijn, hoe meer het intrinsiek deel uitmaakt van hun leven én hoe dichter ze tegelijk bij een aantal risico's komen. Met de nieuwe technologieën duiken immers ook nieuwe mogelijkheden tot misbruik op. Ook bij de industrie die dergelijke technologieën ontwikkelt en produceert, groeit het besef dat er allerlei risico's aan verbonden zijn. Zij weten dat ze ook zelf moeten zorgen voor de veiligheid voor kinderen en jongeren, als zij willen overleven.

Het onderzoek van februari, dat de aanleiding was voor mijn vraag, is gevoerd door een koepelorganisatie van platformen voor veiliger internet in Europa, Insafe. Uit dat onderzoek bleek dat de helft van de jongeren al eens inging op een chatverzoek van een onbekende. In sommige gevallen hield dat meteen een afspraakje of de uitwisseling van persoonlijke informatie in. In de uitzending van Panorama was te zien dat het vaak om heel persoonlijke gegevens gaat.

De universiteit van Gent heeft vorig jaar gesteld dat er nood is aan sensibilisering rond veilig internet bij jonge-

ren. Een onderzoek van het jongerenmagazine Clickx stelt dan weer dat het vaak volwassenen zijn die het internet misbruiken om jongeren te benaderen. Er is onlangs een meldpunt opgericht bij de Federal Computer Crime Unit. In de korte tijd dat dat meldpunt bestaat, zijn er al heel veel meldingen binnengekomen. Dat zijn allemaal indicaties dat de risico's niet denkbeeldig zijn.

Men zegt dat het onderwijs daar een belangrijke impact op kan hebben en op dat vlak heel wat moet ondernemen. Ik heb de minister van Onderwijs daar enkele weken geleden over ondervraagd. Onderwijs reageert daar vrij goed op en heeft in overleg met het parlement het ICT-gebruik en het veilig omgaan met internet opgenomen in de eindtermen. Vanaf volgend schooljaar hebben scholen op dat vlak een inspanningsverbintenis, omdat het gaat over vakoverschrijdende eindtermen. Onderwijs doet dus al een en ander in het basis- en het secundair onderwijs.

Mijnheer de minister, u bent ook coördinerend minister van Kinderrechten. Wat onderneemt u om jongeren te wapenen tegen risico's van ondoordacht internetgebruik? Werkt u daarvoor samen met andere ministers? De minister van Onderwijs beweert dat er vooralsnog geen samenwerking is met andere ministers. Dat baart me zorgen. We moeten dat toch integraal aanpakken en de zaken op elkaar afstemmen. Hebt u meer toegang tot de andere ministers dan de minister van Onderwijs?

Mijnheer de minister, in opvolging van mijn vragen in 2005 en 2006 over de mediakeuring in Vlaanderen, hebt u aangekondigd dat u een themaproject zou opzetten tegen eind 2007 over 'gaming'. De heer Dewinter heeft daar toen over gesproken in de commissie. U zei toen dat het project zou worden voorbereid met de betrokken sectoren, deskundige organisaties, professoren en culturele actoren. Heeft het resultaat van het huidige onderzoek invloed op de inhoud en de voorbereiding van dat project? Of zet u een apart project op naar aanleiding van recente onderzoeksresultaten, namelijk het verontrustende gebruik en mogelijke misbruiken van het internet door jongeren?

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mevrouw Merckx, bij elke technologische ontwikkeling ontstond er vrees, denk maar aan het ontstaan van de film begin twintigste eeuw. Tot in de jaren dertig was dat medium des duivels voor alle grote zuilenpartijen. Ook de televisie was

slecht voor de opvoeding. Ik wil daarmee echter de inhoud van uw vraag niet banaliseren, integendeel.

Het gaat niet alleen over misbruik. We kennen nu het fenomeen dat heel jonge mensen enkel en alleen nog in contact staan met de computer, steeds minder boeken lezen en minder sociale contacten hebben. Ik vrees dat dat slecht gaat aflopen. Men heeft zelfs een naam voor die mensen bedacht, dat zijn de nerds. Mensen op leeftijd zoals wij kennen daar niets van.

We mogen de vraag niet beperken tot misbruik, tot de games of porno, het gaat ook over andere zaken. Moeten we ons niet wat onthaasten in verband met internet? Ik geloof dat we niet goed bezig zijn. We moeten het ook opentrekken naar cultuur en cultuurparticipatie. Overmatig computergebruik sluit mensen helemaal af van de buitenwereld.

De heer Werner Marginet: Vorige maand hebben we het ICT-decreet goedgekeurd, dat net gaat over het veilig ICT-gebruik. Waarom is het altijd de overheid die moet tussenkomen of iets lanceren? De overheid heeft natuurlijk een rol te spelen, maar hoe zit het met de verantwoordelijkheid van de ouders? Als de ouders een computer kopen en een internetverbinding betalen voor hun kind, dan moeten ze toch ook een opvoedkundige en controlerende taak op zich nemen. Uiteindelijk hebben zij het recht en de plicht om te bepalen wat zoon of dochter met het internet uitspookt.

Natuurlijk is het probleem dat veel van die ouders niet op de hoogte zijn of amper weten wat er aan de hand is. Voor een deel geldt dat trouwens ook voor mij. Als er een informatiecampagne wordt gevoerd, zou het niet onlogisch zijn dat ook de ouders als doelgroep zouden worden opgenomen.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, collega's, vooraleer in te gaan op de eerste vraag van mevrouw Merckx wil ik kort even de onderzoeksresultaten van de Insafe-enquête van naderbij bekijken. Insafe is het Europees netwerk voor een veiliger internet. Het wordt ondersteund door het European Schoolnet. Elk land heeft zijn nationale 'tak'. In België is dat een consortium van 2 partners: Child Focus en CRIOC-OIVO, het Onderzoeks- en Informatiecentrum van de Verbruikersorganisaties.

Insafe zelf beschouwt het feit dat 56 percent van de Europese jongeren niet zou ingaan op een chatverzoek van een onbekende via MSN als een vrij positieve zaak. 73 percent van de ondervraagde jongeren gaf bovendien aan op de hoogte te zijn van de gevaren verbonden aan een ontmoeting met iemand die men heeft leren kennen via online chatten. Het zijn vooral min-10-jarigen die de

gevaren hiervan niet onderkennen. Mijn jongste dochter is net 6 jaar geworden. Ze gebruikt al een jaar de computer. De kinderen doen dat al voor ze kunnen lezen. Dat is hun leefwereld.

Het is wel opvallend en misschien alarmerend dat bij de 14- tot 17-jarigen het aantal jongeren dat een ontmoeting met een vreemde niet zou melden aan de ouders, steeds toeneemt. In functie van deze vaststellingen wordt er daarom gepleit voor een leeftijdsspecifieke aanpak voor sensibilisering. Insafe maakt zich bovendien meer zorgen over de kennis van de privacy-bescherming op online sociale netwerken zoals Myspace. Eén op drie jongeren weet bijvoorbeeld niet dat, of hoe, zij hun profiel privé kunnen maken. Het zijn vooral de aanbieders van deze netwerken die hierin volgens het onderzoek stappen moeten ondernemen.

In een ruimer kader wil ik ook opmerken dat we het internetgebruik bij kinderen en jongeren niet als louter gevaarlijk en negatief mogen beschouwen. Elke generatie heeft haar eigen, vaak nieuwe informatie- en communicatiekanalen. Digitale media hebben, naast mogelijke gevaren, vooral een ongelooflijk potentieel op het vlak van participatie, creatieve ontwikkeling en spelplezier.

Mijnheer Arckens, u sprak daarnet over onthaasten. Ik ben daar wel gevoelig voor. Toch kunnen we deze ontwikkeling niet tegenhouden, ook niet als ouder. We beseffen wellicht te weinig dat er gewoon anderen netwerken ontstaan dan vroeger. In mijn partij ben ikzelf een extreem tegenstander van de idee om verkiezingen via internet mogelijk te maken. Voor mij moeten verkiezingen een feest van de democratie zijn. Het moet een dag zijn waarop mensen samenkomen, elkaar ontmoeten. Hoe we het ook draaien of keren, voor een groot deel van de bevolking is dat ook nog wel het geval. Als alles via het internet gebeurt, dan wordt er helemaal niet meer gepraat.

Wellicht is dat echter ook een conservatieve houding. Heel veel jongeren communiceren fantastisch veel via het internet. De contacten ontstaan op een andere wijze. Ik zeg dikwijls tegen mijn zoon dat hij niet het recht heeft om van mij een zeurpiet te maken. Hij wil maar niet luisteren als ik zeg dat hij niet zoveel mag spelen op het internet. Een vader heeft het recht om niet altijd te moeten zeuren.

Het is echter onbegonnen werk. Zelfs als ze spelletjes spelen op het internet, ontmoeten ze elkaar. Al die vrienden van zijn klas doen mee aan die internationale internetspelletjes. Ik begrijp het niet. Ze spreken nu virtueel af. Ik heb het dan nog niet eens over Second Life. Als politici zullen we gedwongen worden om daar reclame op te plaatsen. Mijnheer Arckens, het is een moeilijk debat.

Mevrouw Merckx, ik verwijs daarbij graag naar onze publicatie 'E-cultuur. Bouwstenen voor praktijk en beleid', die wijst op het potentieel van digitale media voor, onder meer, de sector van het sociaal-culturele werk voor jeugd en volwassenen en op het belang in te zetten op de vaardigheden die jong en oud nodig hebben om zich te begeven in een multimediale samenleving.

Ik ondersteun via mijn cultuur- en jeugdbeleid organisaties die zich inzetten voor de verdere ontwikkeling van deze vaardigheden. Ook op dit vlak is er een dualiteit ontstaan. De vraag is niet of we het weten, maar wel waar we het kunnen vinden. Vandaag is er een overaanbod aan informatie, en het is dus essentieel dat men weet hoe de juiste informatie moet worden gezocht. Wie dat niet kan, is een sociaal gehandicapte.

Elke generatie heeft zijn wegen om met relatievorming te experimenteren. Daarbij kunnen natuurlijk altijd blauwtjes worden opgelopen. Dat is niet anders met het internetgebruik. Met deze nuance wil ik zeker het belang van uw vraag en de noodzakelijke alertheid voor mogelijke gevaren niet ontkennen en beweren dat er niks moet gebeuren. Preventie en sensibilisering zijn inderdaad van groot belang om de verschillende leeftijdscategorieën blijvend bewust te maken van de gevaren die aan het internetgebruik zijn verbonden. Dat is de reden waarom in de drie jeugdinformatiegidsen die de Vlaamse overheid in 2006 uitgebreid verspreidde, uitgebreid aandacht aan veilig chatten en internetgebruik wordt besteed. Deze jeugdinformatiegidsen zijn de 'Kidsgids', de 'Life@1215' en de 'Jongerengids'. Ze zijn zowel online als in gedrukte versie beschikbaar. Ik krijg geregeld positieve reacties op die publicaties.

Verder nam het pas opgerichte Vlaams Informatiepunt Jeugd in zijn eerste beleidsplan een strategische doelstelling op over de virtuele context waarin kinderen en jongeren zich begeven. Het VIP wil deze context onderzoeken en een stappenplan ontwikkelen om werk te maken van jeugdinformatie in een digitale context. Bij de opmaak van de beheersovereenkomst zal ik erop toezien dat de verdere uitwerking van preventiegerichte informatie hierover expliciet wordt vermeld en dat de bestaande informatie beter wordt verspreid, ook buiten de sectoren cultuur en jeugdwerk.

Samen met mijn medewerkers kijk ik uit naar de resultaten van het TIRO-onderzoek: een onderzoeksproject van het federaal wetenschapsbeleid over kansen en risico's van het gebruik van informatie- en communicatietechnologie door tieners. Ik zal deze bevindingen onderzoeken en de commissie de resultaten overmaken. Andere ontwikkelingen die met dit thema te maken hebben, volgt mijn departement op. Ik denk dan onder meer aan de eventuele uitbreiding van de filmkeuring, de Europese richtlijn die recent is uitgevaardigd om de jeugd beter te

beschermen bij het gebruik van de mobiele telefoon enzovoort.

In welke mate wordt hiervoor met andere Vlaamse ministers samengewerkt? Wordt er overlegd? Wat zijn de resultaten? Momenteel wordt er met mijn collega-ministers over deze materie niet structureel overlegd. Op basis van de verschillende bevoegdheden worden er momenteel al wel verschillende initiatieven genomen. Zo besteedt Sensoa, het Vlaams expertisecentrum voor seksuele gezondheid en hiv, aandacht aan het thema seks en internet. Recent nog kondigde minister Vandenbroucke een beleidsplan aan om jongeren via het onderwijs de basisvaardigheden van informatie- en communicatietechnologie bij te brengen.

Er worden ook ICT-eindtermen ingevoerd. Dit moet er onder meer voor zorgen dat jongeren op een veilige, kritische en efficiënte manier omgaan met ICT. Het VIP zal in dat verband een regiefunctie opnemen en daarover een beleidsrotonde organiseren. Dat zal gebeuren vanuit de invalshoek jeugd en kinderrechten. Als informatieknooppunt voor alle thema's gerelateerd aan kinderen en jongeren, zal het VIP met alle relevante partners uit de verschillende domeinen overleggen om ook voor deze uitdaging een goed informatiebeleid uit te werken.

Ik beantwoord nu de derde vraag. De themadag over gaming zal in het najaar doorgaan. De precieze datum ligt nog niet vast. Op die themadag zal een blok over games als educatief instrument worden aangeboden. Het is daarbij uiteraard niet de bedoeling blind te zijn voor eventuele schadelijke effecten, maar wel de effecten van games op genuanceerde wijze te bekijken. De scope van de themadag is sterk gericht op games, maar in de periferie zal er wellicht ook aandacht uitgaan naar de gevaren van internet in het algemeen.

Ik kan me voorstellen dat ik nog niet op alle vragen en bedenkingen heb geantwoord. Dit is een thema waarvoor het beleid nog heel wat expertise moet ontwikkelen en met vallen en opstaan ervaring moet opdoen. Ik denk wel dat de alertheid van het parlement ons helpt om daarbij vooruitgang te boeken.

Verder is de rol van de ouders essentieel. Het laatste onderzoek heeft aangetoond dat de relatie tussen jongeren en ouders erg goed is. We moeten een actie ontwikkelen om de ouders meer te sensibiliseren voor deze problematiek. Maar het blijft natuurlijk een moeilijke zaak. Ik had zelf een computer, maar moet die noodgedwongen afstaan, omdat ik van mijn kinderen geen tijd meer krijg om ermee te werken. Intussen heb ik een andere kamer kunnen installeren waar ik op mijn eigen computer zal kunnen werken. Als je kinderen aan de computer zitten, kun je er moeilijk gaan bijzitten. Je moet altijd een evenwicht zoeken tussen verantwoorde-

lijkheid geven en verantwoordelijkheid nemen. Je moet de kinderen vertrouwen geven. Als je je kinderen wilt helpen en beschermen, interpreteren ze dat heel vaak alsof je geen vertrouwen in ze hebt. Je moet daar voortdurend een evenwicht in zoeken. Ik ga ervan uit dat veel ouders dat proberen te doen, maar er zullen altijd ouders zijn die hun kinderen op een onverantwoordelijke wijze opvoeden. Ik heb daar radicale voorstellen voor, maar die zijn niet haalbaar in deze samenleving.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de minister, zowel uit de vraagstelling als uit het antwoord blijkt dat we dit niet beschouwen als een hype. Het is evident dat we dit verder blijven opvolgen. U hebt gezegd dat er nog veel verdere ontwikkeling nodig is en dat we alert moeten zijn.

Ik ben blij dat u de aandacht voor deze problematiek meeneemt in de reguliere jeugdwerking van uw departement. Als je zaken geïsoleerd aanpakt, worden ze meestal extra geproblematiseerd.

Het feit dat dit opgenomen wordt in een beleidsrotonde, zorgt ervoor dat verschillende ministers en andere partners erbij betrokken worden. Dit thema moet ook blijvend aangekaart worden in die beleidsrotonde. We hoeven zeker niet te wachten tot een televisieprogramma of een incident ons opnieuw op de problematiek wijst. Ik neem aan dat dit via de beleidsrotonde ook in de regelmatige rapportering over het jeugdbeleid terechtkomt. Het is aan ons om daar dan op te focussen.

Het sociaal-culturele werk zal ook een impact hebben voor de grootouders. Niet alleen jongeren moeten op de gevaren gewezen worden. Ook heel wat senioren worden betrokken bij de problematiek. Mijnheer de minister, u bent bevoegd voor het sociaal-culturele werk. Of daarmee ook de jonge gezinnen bereikt kunnen worden, is eerder twijfelachtig. Misschien is dat eerder een opgave voor minister Vervotte, die rond opvoedingsondersteuning werkt.

Uit uw antwoord blijkt een algemene, blijvende alertheid. Ook wij zullen dit blijven opvolgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de plannen van de Vlaamse Volleybalbond om met een eigen jeugdploeg te starten

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de plannen van de Vlaamse Volleybalbond dateren al van februari, maar ik zou toch graag nog enige verduidelijking krijgen over dit opzet. Ik kan begrip opbrengen voor de plannen. De Vlaamse Volleybalbond wil een belofteploeg opstarten met jong talent, om die talentvolle jongeren gezamenlijk in competitie te brengen. De bedoeling is om het team in eerste nationale – dat is de tweede divisie – te laten spelen. Dat zou zowel voor mannen als voor vrouwen het geval zijn. De bestaande competitie zou op die manier uitbreiden van twaalf naar dertien ploegen. De belofteploeg zou volwaardig deelnemen en punten kunnen verzamelen. De enige uitzondering is dat het team niet kan promoveren of degraderen.

De financiers van het project zijn, zo ik lees, Topsport Vlaanderen, de Vlaamse sportadministratie Bloso en het Belgisch Olympisch Comité. Frankrijk, Duitsland en Nederland hanteren al enige tijd een soortgelijk model. De bedoeling van dat model is om de kloof tussen jeugdtalent en toppers te dichten en om het jonge geweld ervaring te laten opdoen in wedstrijden tegen de toppers.

Elke medaille heeft een keerzijde. Ook in deze zaak zijn er een aantal bemerkingen geformuleerd, vooral door de clubs, die hierin een afroming zien van de jonge, talentvolle spelers. Daarbij werd zelfs de term ‘Oostblokpraktijken’ gehanteerd.

Mijnheer de minister, ik had graag wat verduidelijking gekregen over deze plannen. In hoeverre steunt u de plannen? Is er geld voor uitgetrokken? Gaat het opnieuw om een soort gesco-statuten, die in feite door het kabinet van minister Vandenbroucke worden betaald? Wat is de return voor Topsport Vlaanderen in dit verhaal? En wat zult u doen om duidelijk te maken dat dit initiatief wel degelijk respect opbrengt voor de jeugdopleiding van de andere clubs, zowel in eerste nationale als in andere afdelingen?

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer Van Dijck, de Vlaamse Volleybalbond heeft het project om met een eigen jeugdploeg te starten in eerste nationale, de op één na hoogste reeks in het volleybal, ter sprake gebracht en toegelicht op de bilaterale gesprekken van het najaar 2006 waar het Bloso, het BOIC en de topsportmanager aanwezig waren. De motivatie van de VVB, de Vlaamse Volleybalbond, klinkt niet anders dan de motivatie die we in het buitenland horen. Topclubs hebben geen interesse om beloftevolle jongeren in hun team op te nemen, niet om ze op te leiden en zeker niet om ze als speler in hun topteam op te stellen. Beloften krijgen bij topclubs meestal zo weinig speelkansen dat ze zich onvoldoende kunnen ontwikkelen.

De andere teams, de niet-topploegen, kunnen volgens de federatie geen volledige professionele begeleiding aanbieden, waardoor beloftevolle jongeren na de topsportschool terugvallen op een erg mager begeleidingsprogramma. De VVB spreekt niet alleen over minder trainingsvolume, maar ook over een beperkte begeleiding voor conditietraining, sportwetenschappelijke ondersteuning enzovoort.

Op de Taskforce Topsport begin 2007, werd door de VVB aangekondigd dat de eigen reglementen van de federatie tijdig zouden aangepast zijn om het seizoen 2007-2008 met het belofteteam te kunnen starten in competitie. Begin 2007 werd het project door de VVB als startklaar voorgesteld op de Taskforce Topsport.

Het project werd steeds voorgesteld als een project waarvoor een draagvlak was gecreëerd bij de clubs. Een brief van de damesvolleybalclub Avanti Aalter, de enige met een negatieve reactie op het voorstel, verwonderde me dan ook. Avanti Aalter zag het project belofteteam inderdaad als een aanval op de eigen jeugdwerking van de clubs. Naar aanleiding van uw vraag om uitleg heb ik dan verdere informatie opgevraagd bij de VVB.

Ik citeer uit hun schriftelijk antwoord: “Het is allereerst dankzij de jeugdwerking in alle Vlaamse clubs met seniorteams van laag tot hoog, dat spelers en speelsters gemotiveerd worden om te volleyballen en hen de mogelijkheid wordt gegeven om hun talenten te ontplooiën. Veruit de meeste spelers en speelsters die op het hoogste niveau, in eredivisie of eerste nationale, actief zijn, zijn via één of meerdere clubs tot op dit niveau geraakt.

De beslissing om met twee teams in eerste nationale uit te komen is het gevolg van een wens die al vanaf de start van de topsportschool door de leerlingen, hun ouders en het sportief kader werd geformuleerd. Dat dit uiteindelijk na 10 jaar wordt gerealiseerd dankzij onder andere de steun van Bloso en het BOIC beschouwen wij als een belangrijke verwezenlijking.

De uiteindelijke beslissing om met twee teams in eerste nationale uit te komen werd genomen in de beheerraad van de VVB. De beslissing is dus mee ondersteund door de vertegenwoordigers van de provincies.

Dit project, dat al jaren aan het rijpen is in de schoot van de federatie, is tot stand gekomen na meer dan een jaar besprekingen met alle partijen. We wensen het dan ook uit te voeren zoals voorgesteld. We waren ons ervan bewust dat niet iedereen van in het begin enthousiast zou zijn. We zullen niet nalaten om het project na een jaar grondig te evalueren en indien nodig bij te sturen. We hopen in afwachting alvast op de steun en het begrip van alle clubs. Indien bepaalde clubs nog verder uitleg wensen te krijgen, kunnen ze zoals steeds bij ons terecht voor een gesprek.”

Hieruit mogen we besluiten dat de VVB de relatie met de clubs optimaal wenst te houden en daar ook de nodige inspanningen wil voor doen. Het technische kader van de VVB heeft in het verleden reeds meerdere malen aangetoond goed te weten welke programma's moeten worden aangeboden om talenten optimale ontwikkelingskansen te geven. Dit, samen met het feit dat gelijkaardige projecten in het buitenland al zeer goede resultaten hebben opgeleverd, brengt me tot de logische beslissing om het project een kans te geven. Ik zal uiteraard wel opdracht geven om de contacten met de clubs zo goed mogelijk te bewaken en na één jaar kritisch te evalueren.

Tot nu toe werd er nog helemaal geen steun toegekend voor het project belofteteam. Het dient trouwens door de federatie gerealiseerd te worden met de decretale topsportsubsidies of door de werkingsmiddelen die voorzien zijn binnen het Topsportactieplan voor het project ploegsporten. Maar via deze weg is er momenteel ook nog geen toekenning gebeurd. Tot op heden werd er nog niet gesproken over gesco-statuten, wat logisch is aangezien de leeftijdscategorie waarover het gaat, topsport meestal nog combineert met studies en het niveau vaak nog onvoldoende is om in aanmerking te komen voor een gesco-statuut. De nieuwe gesco-statuten zijn niet bij het kabinet van minister Vandenbroucke ondergebracht, maar binnen mijn administratie. Ook de overdracht van de reeds toegekende gesco-statuten van het departement Werk naar het departement Sport wordt volop bekeken.

Aangezien er op dit ogenblik nog geen ondersteuning is toegekend, is de return aan Topsport Vlaanderen nog niet bepaald. Op het moment dat de steun wordt toegekend, bepalen we ook de return.

De VVB toont in haar antwoord aan, het nodige respect te tonen voor de jeugdwerking in de clubs. Het is dan ook logisch dat ik alleen maar opdracht zal geven om deze afspraken en engagementen te bewaken. Het is aan de clubs om aan te tonen dat hun jeugdopleiding een volledige opleiding omhelst. Al te dikwijls moet ik vaststellen dat clubs ontevreden zijn over de jeugdinitiatieven van federaties. Maar jammer genoeg moeten ze in vele gevallen toegeven dat hun eigen jeugdopleiding onvoldoende professioneel is om de beloften tot de absolute top te doen doorgroeien.

Ik heb hier al meerdere malen gewaarschuwd voor het feit dat federaties en clubs en vooral jeugdclubs elkaar te dikwijls als concurrenten zien. Bovendien stel ik vast dat ze het programma, dat nodig is om uit een talent het beste te halen, blijkbaar verschillend inschatten. Wij hoeven niet te gemakkelijk op de ene of de andere partij te springen. We moeten als beleid systematisch het noodzakelijke programma als uitgangspunt nemen alvorens te oordelen. We moeten federaties

aansporen om samen te werken met clubs die een perfect programma aanbieden, maar we moeten clubs aanmoedigen om jongeren de kans te geven om over te stappen naar een andere club of een programma van de federatie wanneer de club niet meer in staat is om het optimale programma aan te bieden.

De opleiding en het samenspel tussen de clubs en de federatie zijn moeilijke aangelegenheden. We moeten heel veel respect opbrengen voor de clubs, in welke sport ook. Tegelijk moeten de clubs van alle mogelijke federaties beseffen dat de twee nodig zijn, netwerking en gemeenschappelijke jeugdopleiding. We moeten de clubs ondersteunen voor een betere jeugdopleiding en een betere kwaliteit daarvan. We moeten ook bovenlokale structuren creëren om de topsport te ondersteunen. In ons land loopt de ontmoeting tussen een kwaliteitsvol Sport voor Allen-beleid en een topsportbeleid vaak mank. We zijn nu een duidelijke en juiste visie aan het ontwikkelen. Alleen is niet elke partner daar nu al van overtuigd, maar dat is ook niet abnormaal.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord. Mijn vraag was opzettelijk vrij neutraal. Ik heb nauwelijks laten aanvoelen of ik dit een goede dan wel een slechte zaak vind. Het klopt dat het voor ons om een nieuw gegeven gaat. Zoals u in uw antwoord al hebt aangegeven, bestaan er voorbeelden in het buitenland. Als ik de motivatie van de volleybalbond lees, denk ik dat hij in grote mate gelijk heeft. Er zijn inderdaad mogelijkheden.

Mijnheer de minister, op zich hebben de meeste clubs het ook goed voor. Ze willen ook dat het niveau wordt opgetild en dat we op Europees vlak kunnen meespelen. We zien ook dat dit nu het geval is. Het niveau van het volleybal is de afgelopen jaren fors verbeterd. Ik zou me er weer van af kunnen maken met te zeggen dat het beter gaat omdat de bond gesplitst is.

We hebben in Vlaanderen topsportscholen. We moeten ons de vraag stellen wat er moet gebeuren als die sporters 18 jaar zijn. In dit geval klopt het plaatje.

Ik besef dat de federaties autonoom werken. Ik doe wel een oproep om de selectie op een rigoureuze en correcte manier te laten verlopen. Ze moeten ook aandacht hebben voor degenen die net niet voldoen.

Mijnheer de minister, ik ken kerels die de topsportschool hebben doorlopen en die daarna in een zwart gat zijn gevallen. Het is lovenswaardig dat daar voor een deel een antwoord op wordt gegeven.

Ook de clubs moeten hier mee leren omgaan. Ik neem aan dat jonge talenten maar een tijdelijke verbintenis

aangaan met die ploeg. Daarna zullen ze als waardevollere spelers op een hoger niveau toch aan de bak komen. Ze doen eigenlijk een praktijkstage om zo ervaring op te doen. Daarna stromen ze door.

Uit dit 'experiment' moeten we lessen trekken die kunnen dienen voor andere sporttakken. Er is sprake van om ook binnen het voetbal iets te doen. Zo denkt men er aan om de beloftes van ploegen uit eerste nationale in derde klasse te laten uitkomen, zodat ze in een competitie spelen die sterker is dan die voor de reserves.

Minister Bert Anciaux: Hetzelfde geldt voor de jeugd ploegen. Nu spelen ook de jeugd ploegen van teams uit eerste klasse tegen elkaar. Laat de jeugd ploegen gewoon mee in de normale competitie spelen in plaats van automatisch op een bepaald niveau uit te komen omdat de eerste ploegen in die bepaalde afdeling uitkomen.

De heer Kris Van Dijk: Daar kan ik een boompje over opzetten. De ploeg uit mijn eigen gemeente speelt nu al tien jaar in tweede nationale. Eén keer per jaar moeten onze jeugdspelers naar Virton. Ze zitten dan 6,5 uur in de bus om een wedstrijdje te spelen. Voor ons is dat maar één keer per jaar. De gastjes van Virton moeten om de veertien dagen op verplaatsing spelen. Dat is toch Absurdistan! Die kinderen zitten meer in de bus dan dat ze voetballen. Waarom zou een wedstrijd spelen tegen andere ploegen uit de omgeving, maar die in een andere afdeling uitkomen, op kwalitatief vlak minder waard zijn? De spelers raken afgestompt. Degene die voetballer wordt, is de kerel die graag in de bus zit! (*Gelach*)

Waarschijnlijk heeft hij dan zijn gameboy of andere spelletjes mee.

Ik kan nog een ander voorbeeld geven. Zo moest een jeugd ploeg van Cercle Brugge een wedstrijd in Dessel spelen in de periode dat de werken bezig waren op de ring van Antwerpen. De bus kwam 5 minuten te laat aan. De scheidsrechter weigerde de match te laten doorgaan. Waar zijn we dan mee bezig? De federaties moeten goed beseffen wat ze doen.

Hier gaat het natuurlijk wel om een ander niveau. Ik vind het dan ook een lovenswaardig initiatief. Het moet zeker worden opgevolgd om er, in het beste geval, conclusies uit te trekken voor andere sporten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijk tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de promotie van Vlaanderen als regio door Vlaamse topatleten

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zal me beperken tot de essentie. Mijnheer de minister, in de vraag die ik heb ingediend, verwijs ik naar de beleidsnota's, de moties die het Vlaams Parlement heeft goedgekeurd en de afspraken die daarover werden gemaakt. In eerste instantie moet ik u feliciteren omdat u op bepaalde niveaus slaagt. Ik denk dan aan de wielerploeg Vlaanderen. Op andere vlakken gaat het blijkbaar moeilijker. Dat ligt vooral aan Bloso.

Ik wil er toch nog even op wijzen wat de fundamentele bedoeling is. Ik doe dat niet vanuit een eng nationalistische hoek. Het parlement heeft unaniem een motie goedgekeurd. Het gaat ten dele om respect voor degenen die onze sporters kansen geven. Vlaanderen heeft de afgelopen jaren een topsportbeleid uitgetekend. Wij bieden mensen via statuten kansen om op een professionele manier te sporten. We zijn bij wijze van spreken de topsponsors. Toch moeten we vaststellen dat daar laag-dunkend over wordt gedaan.

Mijnheer de minister, in mijn vraag om uitleg heb ik verwezen naar het feit dat atleten die militair zijn, daar ook openlijk voor uitkomen. Op zich is dat normaal. Er moet rekening worden gehouden met de sponsor. Ik kan me niet inbeelden dat als Tom Boonen als eerste – of soms tweede – over de streep komt en het overwinningsgebaar maakt, daarna op het podium gaat staan met een petje van Lotto. Zijn sponsor zou dat niet aanvaarden.

Ik weet ook dat er soms afspraken worden gemaakt of dat er contracten worden gesloten. Ik heb daar echter toch mijn bedenkingen bij. Ik heb een paar foto's meegebracht van recente sportmanifestaties waarop Kim en Tia te zien zijn. Ik waardeer hun prestaties ten volle. Ik zie echter wel vermeldingen zoals 'Belgian Athletics'. Ook de naam van de privésponsor is zichtbaar. Waarom kan er dan niet gezorgd worden voor een verwijzing naar Topsport Vlaanderen?

Mijnheer de minister, ik heb wel degelijk de indruk dat het schoentje knelt bij Bloso. Is dat onwil of stoten we daar op exclusiviteiten? Daar heb ik dan toch mijn bedenkingen bij.

Het is niet de eerste keer dat ik hierover vragen stel. Ik wil u opnieuw feliciteren voor die gevallen waarin u in uw opzet geslaagd bent. Waarom is dat echter niet het geval bij Bloso? Wat is daar het probleem? Hoe denkt u daaraan te verhelpen? We hebben een motie goedge-

keurd. Als er geen doorbraak komt, zal die u nog gedurende twee jaar achtervolgen.

Minister Bert Anciaux: Hebt u het over een motie die nog moet worden ingediend en goedgekeurd?

De heer Kris Van Dijk: Neen, ik heb het over een motie die twee jaar geleden is goedgekeurd, naar aanleiding van een interpellatie die ik toen heb gehouden (*Parl. St.* VI. Parl. 2004-05, nr. 190/1). Toen was de toestand wel erger dan vandaag. Er zijn ondertussen stappen vooruit gezet.

De heer Johan Deckmyn: Naar aanleiding van de bespreking van verschillende beleidsbrieven heb ik daarover al bedenkingen geformuleerd. Ik kan me bijgevolg helemaal terugvinden in de argumentatie en de vragen van de heer Van Dijk.

Minister Bert Anciaux: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal deze vraag uitvoerig beantwoorden, en mijn antwoord eindigen met een uitdrukkelijk engagement. Ik begrijp uw eerste vraag, maar zal met mijn antwoord aantonen dat het dossier van de gesco-statuten bij Bloso complexer is dan dat bij de Vlaamse wielerploegen en Atletiek Vlaanderen. Er is onmiddellijk onderhandeld met de drie wielerploegen en Atletiek Vlaanderen. Zoals u zelf zegt, heb ik zeer goede overeenkomsten kunnen afsluiten.

De uitrusting van de topsporters en de omkadering werden aangepast. Dat zorgt voor een zeer duidelijke uitstraling van Topsport Vlaanderen. Bij de wielerploegen levert het noodzakelijke wagenpark – volgwagens, rennersbus – een zeer goede return aan visibiliteit. Er is trouwens overeengekomen dat er bij een aanpassing van de uitrusting of het wagenpark steeds een goedkeuring moet worden aangevraagd. Die regeling wordt sinds het voorjaar 2005 door alle partijen zeer goed opgevolgd. Topsport Vlaanderen krijgt ook via de communicatiekanalen van de ploegen – de website en omzendbrieven – de gevraagde return. Voor die ploegen kunnen we wat betreft return zeker spreken van een perfecte samenwerking: alle partijen zorgen voor een uitstraling die het Vlaamse topsportklimaat perfect ondersteunt.

Ook met Bloso is overlegd. Uit het overleg bleek dat in het verleden steeds werd vertrokken van een voorwaardenscheppend beleid en dat als enige return prestaties werden gevraagd. Ik wil daarover eerlijk zijn: de geschetste bekommernis scheen voor Bloso helemaal niet belangrijk te zijn. Inzake de tewerkstellingscontracten heb ik volgende aanpassingen aangekondigd: het basisloon wordt volgens het niveau van de atleet en niet volgens het diploma bepaald, de prestaties op belangrijke competities worden beloond met een premie, het perfecte sporttechnische programma en de perfecte

omkadering voor de atleet zijn prioritair en staan boven het tewerkstellingscontract, de atleten met een tewerkstellingscontract moeten bijdragen tot de ondersteuning van het topsportklimaat en ze moeten dus bereid zijn om te zorgen voor een return, onder meer in de vorm van visibiliteit van Vlaanderen. De atleet kan de jeugdopleiding ondersteunen door zijn aanwezigheid op manifestaties, maar dat kan dus ook via de uitstraling via Topsport Vlaanderen.

Het was mijn bedoeling om deze vier doelstellingen tegen eind 2006 te realiseren, om nadien de atleten met een tewerkstellingscontract bij Bloso te verzamelen en in te lichten over wat de Vlaamse Gemeenschap van hen verwacht. Dat is nog niet gelukt. Om de twee eerste werkpunten voor te bereiden hebben mijn medewerkers vergaderd met de collega's van de bevoegde administraties Werk, Bestuurszaken en het departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media. Bij de aanvang van de besprekingen liet alles uitschijnen dat het niet al te moeilijk zou zijn om volgens het niveau van de atleet uit te betalen en uitzonderlijke prestaties te belonen met een premie. Achteraf bleken er echter wel problemen op te duiken. Er is meer tijd nodig om tot een oplossing te komen.

De sportwetenschappelijke projecten om de ondersteuning en begeleiding van de atleten te verbeteren werden voorbereid door de topsportmanager: doelstelling drie was eind 2006 dus gerealiseerd. Voor het vierde punt werden zeer concrete voorstellen geformuleerd. Zo eisen de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse minister van Sport van de topsporters met een tewerkstellingscontract een correct en loyaal gedrag tegenover de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse sportbeleid. Er wordt ook een actieve bijdrage verwacht aan de uitstraling van dat beleid. Daarom moet concreet worden gedefinieerd welke return die topsporters en toptrainers kunnen leveren voor de uitstraling van Vlaanderen en het verbeteren van het Vlaamse topsportklimaat.

Concreet betekent dit het volgende: het logo van Topsport Vlaanderen op hun sportuitrusting aanbrengen; een ontmoeting van de atleten met de pers; de aanwezigheid op belangrijke Vlaamse sportmomenten en -evenementen; een uitstralingscampagne via posters die op topsportevenementen, in burelen van federaties en in sporthallen kunnen worden opgehangen. In 2006 heb ik, zoals in 2005, de atleten gevraagd om ter beschikking te staan van de Vlaamse Gemeenschap voor sportpromotionele aangelegenheden. Ze zijn bij het brede publiek als het ware de ambassadeurs van de Vlaamse Gemeenschap voor hun sport.

Uiteraard worden deze afspraken gemaakt met het volle respect voor de trainings- en competitieschema's van de individuele atleet. De aanwezigheid op de uitreiking van de topsportstatuten van de topsportscholen, de Vlaanderendag en topsportevenementen van Topsport Vlaande-

ren zijn enkele voorbeelden van wat mogelijk is. De return dankzij het dragen van het logo van Topsport Vlaanderen op hun sportkledij wou ik, zoals reeds gezegd, gelijktijdig realiseren én communiceren met de aanpassing van de gesco-statuten.

De tweede vraag gaat over de knelpunten. Waarom lukt het bij de wielerploegen wel en bij Bloso niet? Op 13 september 2006 werd over dit alles een discussienota aan de Stuurgroep Topsport voorgelegd, waarin enerzijds een voorstel van prestatiebeloning werd geformuleerd en anderzijds een return aan visibiliteit voor Vlaanderen werd voorgesteld. De Stuurgroep Topsport kwam nog niet tot een akkoord omdat een aantal actoren het toekennen van premies als motivatievorm in vraag stellen en de return aan visibiliteit niet realiseerbaar achten.

Hun argumenten zijn de volgende. Eén: de competities met de nationale selecties moeten gebeuren in de uitrusting van de nationale ploeg, en die moet beantwoorden aan de regelgeving van de internationale federatie. Dit argument kunnen en mogen we niet negeren. Maar we moeten wel kunnen afdwingen dat, in ruil voor alle ondersteuning, Topsport Vlaanderen wordt opgenomen in het logo van de nationale ploeg. Australië werkt in dat verband met een badgesysteem om, waar mogelijk en toegelaten, de betrokken deelstaat te erkennen via een logo dat op kledij en affiches en dergelijke wordt aangebracht. Er is geen bezwaar om dat ook in Vlaanderen toe te passen. Als het op een nationale uitrusting gaat en het Belgische vlagje moet erop staan, dan is dat zo. Niets belet echter om ook de Vlaamse Leeuw en de Waalse Haan en het logo van Topsport Wallonië voor de Franstaligen op de uitrusting aan te brengen.

Bloso heeft tot nu toe geopteerd om zelf geen kledij ter beschikking te stellen of op te leggen aan topsporters als verplichte outfit buiten de verschillende gereglementeerde competities, omdat dit voor de atleet zelf geen meerwaarde oplevert en ook weinig of niets zou bijdragen tot een hogere visibiliteit voor Vlaanderen. Visibiliteit wordt in de meeste sporten immers vooral verkregen via beeldverslaggeving van internationale wedstrijden in de media.

Het tweede argument is het volgende. Een verplicht logo op de uitrusting van topsporters zou hen de kans ontnemen om een extra sponsor aan te trekken. In de meeste sporten beperkt de internationale reglementering immers het aantal toegelaten badges. U weet dat dit argument voortdurend wordt gebruikt als het over tennis gaat. Deze argumenten kan ik niet aanvaarden, want Vlaanderen geeft in vele gevallen meer ondersteuning dan de privésponsors en een atleet moet maar ondersteuning krijgen tot op het moment dat de privésponsoring de steun van de Vlaamse Gemeenschap overstijgt.

Men verwijt me dikwijls dat ik het belang van de atleten niet prioritair stel. Dat is natuurlijk een verschrikkelijk argument. Men zegt dat we meer ruimte zouden geven aan de atleet als we niet eisen dat ons logo wordt gebruikt. Men vindt dat we die eis ook moeten laten vallen als we meer geven dan de privésponsor, want dan kan de atleet een extra privésponsor aantrekken. Dat is een gevoelige zaak en we kunnen natuurlijk blijven discussiëren over wat het belangrijkste is, het voordeel voor de atleet of het nadeel voor Topsport Vlaanderen of Vlaanderen.

Het spreekt voor zich dat ik opdracht heb gegeven om het oorspronkelijke voorstel te blijven onderzoeken en te handhaven. Ik zal ter zake vooruitgang boeken. Ik werk op administratief vlak samen met de medewerkers van de betrokken administraties en met de sportwereld.

De medewerkers van de administraties Werk, Bestuurszaken en CJSM wezen tijdens de diverse contacten op een aantal problemen die moeten worden opgelost alvorens men kan uitbetalen volgens het atletenniveau en met premies voor uitzonderlijke prestaties in plaats van volgens diploma.

De beslissing van de Vlaamse Regering van 27 oktober 1993, het zogenaamde gesco-besluit dat de koppeling van lonen aan het diploma bepaalt, moet worden aangepast. Mijn kabinet heeft een wijziging voorgesteld aan het kabinet van de minister van Werk. Ik verwacht eerdaags antwoord, waarna we de zaak kunnen finaliseren. We zijn dus bezig met die aanpassing.

Het raamstatuut voorziet eveneens in een koppeling van loon aan diploma en dient dus ook aangepast te worden. Binnen de Vlaamse administratie kunnen geen willekeurige lonen worden bepaald. Alles wordt heel goed gereguleerd – niet ten onrechte natuurlijk – in het raamstatuut. Een aanpassing ervan zal nodig zijn om Bloso en/of het departement in een andere vorm van verloning te laten stappen voor de gesco's. Mijn administratie werkt aan een voorstel dat we zullen voorleggen aan de administratie Bestuurszaken, zodat ook hieraan op korte termijn kan worden verholpen. We zijn er al een aantal maanden mee bezig, maar voor het aanpassen van het raamstatuut is er geen eenvoudige procedure. Er moet heel veel overleg gepleegd worden – dat is begrijpelijk –, maar wij zijn er zeker van dat de aanpassing van de sportstatuten in het najaar zal gebeuren.

Ik hoef u niet te zeggen dat beide aanpassingen van de regelgeving tijd vragen, waardoor het dossier vertraging heeft opgelopen, maar het zal zeker niet in de ijskast verdwijnen. Met de Vlaamse wielervedstrijders en Atletiek Vlaanderen kon wel sneller worden gewerkt, omdat die gesco's via een vzw worden toegekend die nog werkt via de bestaande reglementering van het gesco-besluit van 1993. Zij zijn niet onderworpen aan het raamstatuut,

maar kunnen functioneren binnen de eigen cao's van hun paritair comité.

Het blijft voor mij duidelijk dat een tewerkstellingsstatuut geen doel op zich mag zijn, maar een middel blijft om een doel te bereiken. Daarom wil ik de stimuli in het contract inbouwen in de vorm van premies. Ook zal ik het toekennen en verlengen van contracten voortaan koppelen aan de uitstraling die een atleet kan bezorgen aan de Vlaamse Gemeenschap, die op dat moment immers zijn of haar werkgever is. Zo nodig zal ik hierover ook de voorwaarden en mogelijkheden laten onderzoeken bij de betrokken federatie, in functie van sponsorcontracten, kledijvoorschriften en competitieafspraken.

Laat me duidelijk zijn: de motie die twee jaar geleden werd goedgekeurd, beschouw ik als een duwtje in de rug om verder te gaan. Ik heb deze morgen nog overleg gepleegd met Bloso en ik kan u verzekeren dat ik twee uitdrukkelijke voorwaarden heb gesteld. De eerste voorwaarde is de variabiliteit in functie van de prestaties. Bloso kan niet verweten worden dat die nu nog niet worden gehanteerd, maar ik wou weten of Bloso bereid is om gebruik te maken van de mogelijkheden die er vanaf 1 januari 2008 zullen zijn. Bloso heeft voor de eerste keer heel duidelijk 'ja' geantwoord op mijn vraag. Als de mogelijkheden er zijn, is Bloso bereid om helemaal in het systeem te stappen.

Indien alle statuten gebundeld worden bij Bloso, dan wil ik dat ze niet langer worden beschouwd als statuten van Bloso, maar als statuten van de Vlaamse Gemeenschap. Dat is de tweede voorwaarde. Nu wordt altijd gezegd dat het geen statuten van de Vlaamse Gemeenschap betreft, dat de sporters een contract hebben bij Bloso en dat Bloso een IVA met rechtspersoonlijkheid is. Ik heb aan Bloso gevraagd om een juridische oplossing te vinden zodat duidelijk kan worden gemaakt dat het om tewerkstellingsstatuten bij de Vlaamse Gemeenschap gaat. Natuurlijk is de bedoeling daarvan het geven van uitstraling aan de Vlaamse Gemeenschap of aan Topsport Vlaanderen, dat als label van de Vlaamse Gemeenschap wordt erkend.

Dat zijn twee uitdrukkelijke voorwaarden. Ik zal er niet van afwijken. Volgens mij is het mogelijk om ze vanaf 1 januari 2008 volledig te vervullen.

Mijnheer Van Dijck, ik garandeer u dat ik het dossier nauwgezet blijf opvolgen en dat ik geen kans zal geven aan eender welk vertragsmanoeuvre. Ik wil gerust strenger optreden, maar ik blijf erbij dat het een logische beslissing was om alle aanpassingen tegelijk aan de atleten voor te stellen. De omstandigheden hebben echter voor vertraging gezorgd. Mijn engagement is er en ik sta volledig achter de bezorgdheid die u tot uiting bracht in uw vraag. Ik zal de motie uitvoeren.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn uitvoerig antwoord.

Mijnheer de minister, de visibiliteit is inderdaad maar één aspect. U hebt voor 100 percent gelijk dat u een aantal aanpassingen kunt doen aan de statuten. Jonge sporters, die nu worden verloond volgens hun diploma, waren wellicht geen topsporter geweest als ze op school harder hadden gewerkt. Kevin Van der Perren, de kunstschaatser, zegt uitdrukkelijk dat zijn schoolse prestaties hebben geleden onder het feit dat hij al van op jonge leeftijd aan topsport deed. Nu hij van de school weg is, verdient hij minder bij Bloso omdat hij geen diploma heeft. Ik wil hiermee natuurlijk niet zeggen dat goede schoolse prestaties niet belangrijk zouden zijn, maar het is lovenswaardig dat er stappen worden gezet voor een beloning op basis van het niveau.

Mijnheer de minister, nog heel even wil ik citeren uit de motie, zodat er geen onduidelijkheid over bestaat. In de motie vragen we om “er strikt op toe te zien dat zowel bij de tewerkstellingsprojecten als bij de subsidiëring van atleten of sportploegen, voldoende aandacht wordt besteed aan de zichtbaarheid van Vlaanderen” en om “die zichtbaarheid in verhouding te stellen met de financiële inbreng van de Vlaamse overheid”. De motie betreft dus het volledige spectrum.

Ik ben heel tevreden met de evolutie om de gesco-statuten allemaal bij u onder te brengen. U weet dat er in het verleden sprake was van heel wat onduidelijkheid en van misbruiken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
